

THE TEARS OF A CLOWN

- EEN WEIRD PLANET FEUILLETON -

Aflevering 8 - Dag Des Oordeels

De zoete tonen van zingende kinderstemmen ergens vanachter de gesloten deur van het McDonalds toilet zorgden diep in Arie's sluimerende bewustzijn voor een kleine vonk van herkenning. Gedachtenloos dreef Arie rond op de golven van de melodie en stukje bij beetje vormden zich in zijn hoofd de losse betekenisloze woorden van het liedje. Zachtjes fluisterend en neuriënd zochten de tekstflarden zich tussen zijn bewusteloze lippen door een weg naar buiten.

- it's a small world after all...
- it's a small world after all

Uiteindelijk was het de schorre klank van zijn eigen gebroken stem, die hem uit zijn verdoofde toestand haalde en de ogen deed openen.

- it's a small small world...

Bewegingsloos liggend op de grond staarde Arie naar boven en probeerde zich te herinneren wie hij was. Het betekenisloze mozaïek van tegeltjes aan het plafond gaf geen aanknopingspunten. Ondertussen ging het monotone gezang vanuit de andere ruimte nog altijd door, wat ook al niet echt hielp.

Arie probeerde rechtop te gaan zitten. Geen goed idee. Het was alsof alle pijncellen door zijn gehele lichaam nu pas merkten dat Arie wakker was geworden en massaal lieten ze hun gekwelde alarmroep klinken. Een kreet van pijn slakend door dit plotselinge en hevige zenuwgeweld stuiterde Arie terug op de koude vloertegels. Gelijk met de pijn keerde echter ook een deel van Arie's geheugen terug en het deprimerende besef van zijn uitzichtloze situatie begon langzaam tot hem door te dringen.

Hij bevond zich nog altijd in het damestoilet van het laatste McDonalds restaurant op zijn lijstje. Zijn overhaaste vlucht poging uit het restaurant, als gevolg van het plotseling verschijnen van een echte company-clown, was vastgelopen in het te krappe raampje. En toen was dat haatdragende jongetje plotseling vanuit het niets verschenen...

Zijn zere plekken betastend probeerde Arie zich een reconstructie van het gebeurde voor de geest te halen. Hij staarde naar het openstaande raampje. Gezien de moeite die het Arie had gekost om zijn vadsige lijf in die onwrikbare positie te manoeuvreren was er absoluut meer dan één klap met de plank voor nodig geweest om hem achterwaarts terug in het damestoilet te doen belanden.

Een blik op zijn horloge werpend constateerde hij dat hij hier al ruim twintig minuten buiten westen gelegen moest hebben. De exemplaren van het vrouwelijke geslacht in het restaurant beschikten kennelijk over een sterke blaas gezien het feit dat hij hier nog niet ontdekt was, maar Arie besefte ook dat daar ieder moment verandering in kon komen. Hij moest hier zo snel mogelijk weg.

En wel via het restaurant.

De nog altijd voortdurende muziek uit het restaurant leek erop te wijzen dat de company-clown nu steeds met zijn act bezig was. Er was een nieuwe muziekband gestart en Arie hoorde nu een doffe mannenstem een voor hem onbekend liedje vertolken. Arie zocht vertwijfeld naar een nieuw vluchtplan maar de kloppende hoofdpijn op het dreunende ritme van zijn hartslag maakten iedere concrete gedachte vrijwel onmogelijk.

Moeizaam, de hevige pijnscheuten negerend, hees Arie zich op aan de wastafel en probeerde scherp te stellen op de gehavende figuur die bezorgd terugloensde vanachter het spiegelglas in een poging de schade op te nemen. Arie's moed zonk hem in de te grote schoenen toen hij de ravage overzag. De rode vlek op zijn neus bleek door zijn bloedneus veranderd in een roodbruine korst, die een aanzienlijk deel van zijn gezicht bedekte. De eerder zo zorgvuldig en in dikke lagen aangebrachte witte schmink was op de plekken waar de plank zijn gezicht had geraakt verdwenen en alle kanten op gespetterd. Tot overmaat van ramp constateerde Arie dat zijn rode pruik verdwenen was. Paniekerig spurde hij de vloer af maar de pruik was nergens te zien.

Met een angstig voorgevoel schuifelde Arie naar het raampje en keek het steegje in. De rode pruik lag op de grond, een paar meter naast de plank waarvan het uiteinde compleet versplinterd was.

Buiten bereik van Arie...

Zijn rol als Ronald McDonald was uitgespeeld, besefte Arie en de gedachte trof hem diep. Zojuist had hij nog een moment lang de valse hoop gekoesterd zich in zijn rol van clown wel uit de situatie te kunnen kletsen. Het misleiden van het McDonalds personeel was immers voor Arie, achter de anonimiteit van zijn outfit, een soort tweede natuur geworden. Maar nu, zonder geloofwaardig clownskostuum bleef er van zijn ingestudeerde standaardmoesjes niet veel meer overeind. Hij was duidelijk aangewezen op een andere tactiek om uit het restaurant weg te kunnen geraken.

Arie dacht koortsachtig na. Buiten, op de stoep naast de hoofdingang stond zijn trouwe invalidenwagentje goddank nog altijd vluchtklaar geparkeerd en als hij die nu maar ongemerkt kon bereiken zou hij wellicht toch nog kunnen komen. Met een bonzend hart schoof Arie naar de deur en opende deze op een kleine otker, net voldoende om met één oog het restaurant in te kunnen loeren. De muziek vanuit het restaurant wurmde zich door de kier naar binnen en verleende het hele schouwspel een surrealistisch tintje.

Arie had min of meer vrij zicht op de vluchtroute en zag dat er meer dan 10 meter te overbruggen was tot aan de hoofdingang. Het was nog altijd bijzonder druk in het restaurant maar de mensen binnen Arie's blikveld leken hun aandacht volledig op iets te richten dat zich in de voor Arie onzichtbare hoek van het restaurant afspeelde.

Met ingehouden adem trok Arie de krier nog wat verder open en probeerde het onderwerp van de belangstelling in beeld te krijgen.

Een onwillekeurige huivering trok door Arie's lijf toen hij de clown in het oog kreeg. De clown had aan de andere kant van het restaurant een kleine ruimte om zich heen vrij gemaakt en stond in de microfoon van een karaoke-installatie te zingen. De clown verstond zijn vak, want de in het restaurant aanwezige kinderen zaten muistil in een kring om hem heen en hij had zelfs de volledige aandacht van het volwassen publiek weten te veroveren. Arie herkende iets van de McDonalds reclametune in het liedje wat de clown nu ten gehore bracht.

Even werd ook Arie gegrepen door de charme van de company-clown die een perfecte imitatie van de echte Ronald McDonald neerzette, compleet met de voor hem zo kenmerkende handgebaren.

Arie rukte zijn aandacht los van de clown, besefvend dat dit het ideale moment was om er tussenuit te glippen. Als hij maar uit het zicht van de clown kon blijven had hij een grote kans om ongezien weg te komen. Een kort schietgebedje prevlend dwong Arie zijn lijf op handen en knieën en kroop, nog altijd door duizeligen bevangen, vooruit het restaurant in.

Centimeter voor centimeter ging het over de vloer van het restaurant. Het schuivende gekras van zijn knieën op de ruwe tegels ging tot zijn opluchting verloren in het geluid van de orkestband. De in zijn kindertijd toch zo natuurlijk aangeleerde manier van voortbewegen eiste nu zijn volledige coördinatievermogen op. Dikke zweetdruppels, vermengd met de uitgelopen schmink druppelden van zijn voorhoofd. Hij keek vooruit en zag dat hij nog niet halverwege was. Nog altijd was hij onopgemerkt gebleven en biddend dat er niet juist nu iemand op het idee zou komen het restaurant in of uit te lopen kroop hij voort.

Het was ongeveer ter hoogte van de ballenbak, en net op het moment dat Arie's fatalisme voorzichtig plaats begon te maken voor een klein sprankje hoop op een goede afloop, toen de muziek volkomen onaangekondigd en abrupt stopte.

Een kort maar hevig applaus volgde en instinctief dook Arie in elkaar. In de plotselinge en alomvattende stilte erna werd Arie zich bewust van zijn raspende en fluitende ademhaling. De adem inhoudend maakte hij zich zo klein mogelijk en wachtte vertwijfeld tot de clown zijn muzikale act voort zou zetten.

Arie vocht tegen de neiging om een speld te laten vallen.

De clown leek echter in het geheel geen haast te willen maken en rommelde wat onhandig met een briefje voor de microfoon. De clown schraapte zijn keel en begon op gepaste zakelijke toon: "Dames en heren, Ik wil nu graag van het moment gebruik maken om een beroep te doen op uw steun voor het Ronald McDonald kinderfonds. Haal uw portemonnee maar tevoorschijn mensen, dan kunnen deze lieve kinderen...", hij pauzeerde even en maakte een kort vertederd gebaar naar de kinderschaar om hem heen, "... uw gulle giften weldra in ontvangst komen nemen."

Het effect van deze woorden was verbazingwekkend. Er trok een rumoer door het restaurant en van het éne op het andere moment werd er overal met stoelen heen en weer geschoven. Dit gaf de inmiddels blauw in het gezicht aangelopen Arie de kans verschrikt te happen naar lucht. Hoewel Arie vanuit zijn liggende opgerolde positie niet precies kon zien wat er gebeurde zag hij al voor zijn geestesoog hoe de kring van kinderen rond de clown als een willoos marionettenleger in beweging kwam om aan de inzamelingsopdracht gehoor te geven.

Het moment van zijn ontmaskering was nu meer nabij dan ooit.

De clown ging op luide toon verder om boven het geroezemoes uit te komen; "Prima zo, kinderen... zorg maar dat ze allemaal betalen!" Verbeelde Arie het zich of was er een ietwat geamuseerd ondertoontje in de clownsstem te horen geweest?

"En vergeet niet om zometeen nog een hondurasburger te bestellen dames en heren. Laten we met z'n allen een helpende hand uitsteken, mensen. Het is voor de kinderen!"

Arie vocht tegen zijn vertwijfelend en dwong zichzelf om op te kijken. In slow-motion zag hij toe hoe de mensen aan het dichtsbijzijnde tafeltje achteruit schoven en in hun binnenzak graaiden. Daarachter werd hij in het tegenlicht de silhouetten van diverse naderende kinderen gewaar.

Arie krabbelde half overeind, klaar om in de drukte alsnog naar de uitgang te sprinten, maar hij zag dat die vluchtroute inmiddels was afgesneden door twee kinderen die zich heel sluw bij de uitgang posteerden. Paniekerig staarde hij de andere kant op, terug naar het damestoilet en maar ook daar zag hij de eerste kinderen naderen.

"De ballenbak!", schoot het door zijn hoofd. Hij draaide zich een kwartslag en in twee sprongen bevond hij zich onderaan het trapje bij de ingang van de ballenbak.

Tot zijn ontsteltenis zag hij bovenaan het trapje een zesjarig roodharig ventje zitten, die daar blijkbaar al de hele tijd al gezeten had. Het kereltje keek hem strak aan en hield zonder iets te zeggen zijn hand op. Voor een ogenblik voelde Arie de aandrang om in zijn binnenzak naar een paar muntjes te zoeken. In plaats daarvan schoot hij omhoog duwde hij het kind ruw opzij, haalde diep adem en dook met een grote sprong de ballenbak in.

Onhandig zwom hij, ondergedompeld in de stinkende ballenmassa, terug naar de plexiglas wand om te kunnen zien of zijn actie in het restaurant was opgemerkt. Hij drukte zijn pijnlijke aangezicht tegen het glas.

De clown had inmiddels een toepasselijk muziekje op de achtergrond aangezet en liep met zijn microfoon tussen de tafeltjes door, af en toe een snaakse opmerking makend tegen de mensen die nog wat meer aansporing nodig hadden hun geld af te staan aan de jengelende kinderen.

"Geld... juwelen... het maakt niet uit mensen. Een kinderhand is snel gevuld", ging de clown op sarcastische toon verder. Dit was geen clown om de spot mee te drijven, besefte Arie met enig ontzag. Hij was zich overduidelijk bewust van zijn machtse positie en bespeelde het publiek zonder moeite. Arie vroeg zich af waarom hijzelf nooit op het idee gekomen was om ook eens op deze manier aan fondsenwerving te doen.

"U daar meneer... U hebt zo'n eerlijk gezicht. Is het lot van een kind in hongersnood u niet veel meer waard dan een knaak?" improviseerde de clown en liep alweer door naar het volgende tafeltje in de wetenschap dat de man in kwestie alsnog over zou gaan op papiergeld. "Maak een clown gelukkig, mensen! Alles is welkom!"

Plotseling zag Arie een bekende verschijning. Ariël liep vanachter de balie tussen de tafeltjes door, ging bij de clown staan en fluisterde hem iets in het oor. De clown lachte hardop in zijn microfoon;

"Alles is welkom!", riep hij opnieuw en Arie moest gefrustreerd toezien hoe de clown een hand op Ariëls bevallige kont legde en haar op de mond kustte.

Een klein jongetje verscheen achter het innig omstrengelde duo en trok de clown aan zijn tuinbroek. Arie slikte opgelucht toen de clown noodgedwongen de omhelzing moest beëindigen maar verslikte zich alsnog toen hij het roodharige jongetje van daarnet herkende. Het jongetje probeerde de clown wat duidelijk te maken.

Als door een wesp gestoken werkte Arie zich achteruit van het glas toen het jongetje zijn wijsvinger beschuldigend in de richting van de ballenbak uitstak. Had de clown hem gezien? vroeg hij zich af terwijl hij zo snel mogelijk naar de overzijde van de ballenbak zwom en zich zo klein mogelijk maakte. Hij had nog net de tegenwoordigheid van geest om niet nogmaals in de onderste, grotendeels vloeibare laag van de ballenbak terecht te komen.

"WACHT EVEN!!", bulderde de clown. Er viel een geschrokken stilte.

Alle aanwezigen richtten hun aandacht weer op de clown.

"WILDE DIE MENEER JOU NIKS GEVEN?!", galmde het door het restaurant. De clown maakte een ontzet gebaar en keek met afhappende lippen de zaal rond. "WILDE DIE MENEER ZICH VERSTOPPEN IN DE BALLENBAK?!", klonk het sardonisch uit de clownsmond.

De karaoke-installatie maakte storende geluiden en de flikkerende lichtjes aan zijn microfoonsnoer gaf om zich de nodige ruimte te geven om naar de ballenbak te lopen.

"Altijd zal je ze erbij hebben...", begon de clown met een quasi vermoeide stem zijn tirade terwijl hij de ballenbak naderde. "... grote volwassen mensen die zich VERSTOPPEN IN DE BALLENBAK!!"

Arie begreep dat het spel uit was. De harde company clown zou dit buitenkansje, om iemand tot in het diepste van zijn ziel te kleineren, vast niet voorbij laten gaan.

Arie leunde apatisch achterover en wachtte op wat er komen ging.

Hij hoorde de clown het trapje opkomen. Even was het stil waarna Arie de hand van de clown door de ballen het trapje roeren. "Kom er maar uit...", treiterde de clown en floot tussen zijn tanden, "We weten dat je hier zit!".

Opnieuw roerde hij met zijn vrije hand door de ballen.

"Je hoeft echt geen rijke stinkerd te zijn, maar we zijn allemaal zo benieuwd wat jij nou voor de kinderen van Honduras over hebt!", ging de clown verder. Hij liet zien en de ballenbak zakken en begon, iets ongeduldiger nu de ballen opzij te werken. De clown voelde de aandacht van het publiek iets verslappen en besloot dat het tijd werd om met zijn prooi af te rekenen.

"Of ben je soms een KAKKEBROEK!", schold hij in de microfoon. De kinderen in het restaurant schenen het signaal te begrijpen en begonnen massaal te joelen.

"KAKKEBROEK. KAKKEBROEK!".

Dit tumult gaf de clown de gelegenheid even zijn microfoon opzij te leggen en met beide handen op zoek te gaan naar zijn slachtoffer. Wild schorpste hij zijn tenen door de laag ballen en zoek humeur naar er niet beter op toen hij merkte dat hij tot aan enkels in de urine stond.

"Kom tevoorschijn klootzak!", siste de clown tussen zijn tanden, terwijl hij nu angstwekkend dichtbij kwam "Dit gezeik heeft lang genoeg geduurd!". Met een laatste wilde zwaai van zijn handen legde de clown Arie's van angst verdoofde gezicht bloot.

Een tijdloos moment lang keken zij elkaar verbijsterd aan. De verblufte gezichtsuitdrukking van de company-clown maakte langzaam plaats voor een zowel sardonische als gelukzalige grijns. Arie, die deze hernieuwde confrontatie met Ronald apatisch onderging, begreep dat de clown zojuist een goeie openingsline had bedacht om het publiek met zijn vrede te confronteren. Arie bereidde zich in stilte voor op het afscheid van zijn laatste beetje zelfrespect.

En ondertussen schreeuwden de kinderen maar door.

De clown grinnikte al van voorpret, terwijl hij met zijn rechterhand op zoek ging naar de microfoon, die ergens achter hem tussen de rollende ballen was verdwenen. Hij schonk Arie nogmaals een brede glimlach en stak zijn vinger op toen hij met zijn hand onderin de bak het snoer van de microfoon voelde.

Even leek Ronald nog een persoonlijke opmerking tegenover Arie te willen maken, alvorens hem publiekelijk te schande te zetten toen hij de microfoon vastgreep.

De clown slaakte een ijselijke gil en begon al knetterend en sissend op hoge snelheid door de ballenbak heen en weer te springen. De lichten in het restaurant flakkerden aan en uit en er klonk een krijsend geluid uit de speakers van de karaoke-installatie. Arie deinsde achteruit terwijl de brullende company-clown zijn onder stroom staande microfoon in zijn verkrampte vuist klemde. De clown schokte onbedaarlijk en steeds dichter op Arie af en leek hiele doelbewust in de hoek te willen drijven.

"Vuile hond... Ik neem je mee.", klonk het moeizaam maar volhardend vanachter de stijf opeengeklemd kaken van de als een kerstboom oplichtende clown.

Arie zat gevangen tegen de perspex buitenwand van de ballenbak. Hij kon geen kant op. De geëlektocuteerde Ronald stak zijn microfoon in een laatste krachtinspanning vooruit. Arie slaakte een kreet van pijn toen hij werd geraakt en sloeg met zijn volle gewicht tegen het plexiglas buitenwandje, wat nooit op dergelijk misbruik was berekend.

Met een oorverdovend gekraak gaf het wandje de geest en een hulpeloze Arie voelde hoe de ballenmassa zich langzaam in beweging zette.

